Morgenstjernen

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AV SIDSTE DAGES HELLIGE

ANDEN AARGANG

1923

«Gjør det bekjendt over land og i by Herren har talet paany!»

KRISTIANIA

UTGIT OG FORLAGT AV A. RICH. PETERSON

1923.

ARBEIDERNES AKTIETRYKKERI. KRISTIANIA

INDHOLD

Side

Ankomst 373
Avløsning 144, 190, 373
Avskedshilsning 164
Aandens daab 233
Alfa – Omega 288
Aandernes slektskap 304
Alberta Tempels indvielsesbøn i Cardston, Kanada 321
Bemerkninger av præsident David O. Mc. Kay 81
Barnas avdeling 238–239, 254–255, 270 271, 286—287, 302–303, 318–319, 334—335, 350—351, 366—367, 378–379
Bønnen 28
Begravelse 316
Daab 47, 80, 95, 127, 144, 174, 191, 208, 301, 317, 333, 365
Dødsfald 47, 64, 127, 175, 207, 223, 235
Daabsmaaten i de ældre tider 116
De rene av hjertet 131
Den sande og falske lære 213
De to søstre 224
Deseret 256
Drammens grens søndagsskole 269
Er livet værd at leve? 39
Et stykke verdenshistorie 65
Evige længsler 96
En baptistprest og mormonerne 172
Eksemplet 278
En beretning fra Armenien 290
Et blik over en profeti, som holder paa at opfyldes 305
Et besøk i Saltsjø-staden 313, 330, 347
En advarsel fra en prest 361
Filosofien av evangeliet 10, 27, 42, 58, 74, 89, 123, 137, 167, 187, 219, 229
Fred paa jorden 33
Farvel til missionspræsident Aug. S. Schow 162
Fra redaktionen 190
Forældres plikter og ansvar for sine barn 205
Guds gaver og kraft tilkjendegit i vor tid 85
Grenskonferanser 362
Hvad er grunden hvorfor denne kirke er oprettet? 5
Hvad lever vi for? 24
Hvorfor? — Derfor! 31
Har de bibelske bøker nogensinde været nok til opnaaelse av salighet? 97
Hvorfor tror jeg at Jesus Kristus er verdens frelser? 113
Hilsen til „Morgenstjernen"s læsere 179
Hellighold sabbaten og motta forjættelsen 227
Hvor er Guds rike? 230
Høstkonferansen i Kristiania 263
Hvad er „mormonisme"? 267
Hvad min tro er for mig 277
Hvori skiller De Sidste Dages Hellige sig fra de andre religiøse samfund 292
Høstkonferansen i Bergen og Trondhjem 297, 299
Herrens ord til ældsterne 333
I er verdens lys 206
Interessante erfaringer i en „mormon"s liv 247

Side

Joseph Smiths første bøn — og svaret 272
Korrespondanse 77, 94, 119, 163, 178
Kom! Endnu er tid 128
Kultur og kristendom 129
Kristiania grens søndagsskoles bestyrelse og lærere (med billede) 200 - 201
Kristiania gren 365
Lydighet og fri vilje 71
Levende tro 87
Livets rette styrke 193
Liv og lære 209
Labans sverd 358
Mor og morsdagen 58
Morgenstjernen 80
Missionspræsidenterne A. S. Schow og A. Rich. Peterson (m. bill.) 161, 177
Menneskene og nasjonerne maa omvende sig fra sine synder, før vi faar fred paa jorden 257, 273
Missionspræsidentens besøk i grenene 261
Missionsnyheter 269
Missionspræsident A. Richard Petersons besøk i grenene i Bergens og Trondhjems konferanser 310
Mor 336
Nytaarskvad 16
Naturen 175
Nogle anerkjendende ord om De Sidste Dages Helliges liv og lære 344
Organisationen av Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige 108
Om bønnen 144
Prolog 191
Pionerfesten 235
Præsident Hardings besøk i Utah 252
Præsident Rudger Clawsons konferansetale 353
Renhet er en dyd 132
Reiser i Missionsmarken 328
Smaapluk 15, 64, 223
Sommer 208
Salt Lakebesøkende 234, 316
Smil og solskin 279
Stor er Guds skabertanke 320
Sakramentet 342
Sang 352, 368
Ti aarsaker hvorfor jeg betaler tiende 37
Tale av ældste Johan A. Widtsøe 145
Tale av apostel David O. McKay 181
Trondhjems sangkors 17. maifest 186
Tale av ældste Melvin J. Ballard 225
Til „Morgenstjernen"s abonnenter 235
Til sangkoret ved Trondhjems gren 240
Tale av apostel James E. Talmage 241
Tre apostles besøk 244
Tankevækkende midler ved ledelsen av en søndagsskole 337
Ved aarsskiftet 1, 47
Vuggegaven 17
Verdens tilbøielighet til at tro løgn mere end sandheten 54
Vaarkonferanserne 95
Vaarkonferansen i Trondhjem, Bergen og Kristiania . . . 152, 155, 158
Velkommen 178
Vær dog en mand 237
Vor dypeste glæde 329
Ydmyghet og opofrelse 49

Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 1 | 1. JANUAR 1923 | 2. AARGANG

Ved aarsskiftet.

Atter vendes bladet i tidens bok, aaret 1922 sættes tilside for dets eftertræder 1923, og vi befinder os i et nyt tidsavsnit i vor livshistorie. Ved at betragte de begivenheter som har fundet sted i det forløpne aar kan vi i sandhet si, at forutsagte tildragelser med hensyn til de sidste dager gaar bokstavelig i opfyldelse for vore øine. Krig og rygter om krig er fremdeles almindelige blandt jordens nationer. Hunger og pestilense har herjet i mange land, og kiv og tvedragt har blit øket baade paa de politiske og de religiøse omraader, samt strid og uenighet mellem kapital og arbeide.

Samtidig forkyndes det sande evangelium med iver og nidkjærhet, nye missionsmarker aapnes, og det glade budskap forkyndes i alle verdensdeler, som et vidnesbyrd til alle folk. Jøderne er i færd med at samles i deres eiendomsland for at gjenopbygge og forskjønne de ødelagte steder. Alt tyder paa at den tid nærmer sig da vor dyrebare Frelser vil gjeste vor jord, Kristi anden og herlige tilkommelse. Tidens tegn beviser tydelig at denne store begivenhet er nær for haanden, endog vi ikke vet dagen eller timen naar han kommer, bør vi alle tider være beredte til at møte vor dyrebare Frelser ved hans ankomst, og det er vor pligt at iagtta tidenes tegn, og derved styrke vort vidnesbyrd om sandheten, og ikke finde os selv i

samme forhold. som de der sier: «Herren tøver med at komme.»

Det aar som vi nu byr velkommen, har uten tvil mange vigtige begivenheter i sit skjød, som paa mange maater kan komme til at berøre os som individer, vi vet ikke hvad der skal vederfares os. Det er jo slet ikke upassende netop nu at fatte gode beslutninger vedrørende vor nære fremtid, da i særdeleshet at ville tjene Gud og leve i overensstemmelse med hans bud og love, og derved opnaa de forjættelser som Gud har git til de som elsker ham og adlyder hans bud.

La os da netop nu ta den beslutning at iføre os Guds fulde rustning, og søke kraft til at motstaa alle Satans snedige anløp, saa vi ikke maatte falde i fristelse eller la os formørkes i vore sind og tanker, men altid søke visdom fra de rette kilder, som alle tider vil bringe baade aandelige og timelige velsignelser.

En meget vigtig lærdom, som burde indprentes i vort sind, er at benytte tiden paa den rette maate. Man kan med rette kalde tiden sin formue, som ungdommen dog som regel sjelden sætter pris paa før det er for sent. Mennesker som har bortødslet og misbrukt de dyrebare timer av deres livsaar, vil ikke kunne høste saa mange frugter ved livets aften, som de der har anvendt ungdommens dager paa en forstandig maate. Et forsømt arbeide kan maaske oprettes ved flid, forspildte penger kan muligens ved stræbsomhet atter gjenvindes, men tiden som er misbrukt, kan ikke gjenvindes, ti den kommer aldrig tilbake.

Hvor mange av os lar ikke de kostbare minutter glide forbi uten at vi tænker paa deres værdi, og dog hvilken stor rigdom ligger der i virkeligheten ikke i tiden. Dersom vi i ungdommen har sagt farvel til upassende adspredelser og utesvævelser vil vi sikkerlig i en modnere alder glæde os derover, men dersom det motsatte har været tilfælde vil vi sikkerlig angre det. Salmisten Davids raad var: «Tænk paa din Skaber i din ungdom, før aarene og de onde dager kommer, om hvilke vi skulde si, de behager mig ikke.» La alle benytte tiden vel, ti ved en nyttig

anvendelse av tiden blir tankevirksomheten mere omfattende og aandsevnene mere utviklet.

Dette liv er for kort til at bortødsles, la os derfor til enhver tid være virksomme, og dersom det motsatte har været tilfælde, la os ikke i fremtiden forspilde et eneste minut. Det bedste middel hvorved vi kan benytte tiden ret, er først og fremst at ha gode, kjærlige og rene tanker, samt gode og oprigtige hensigter, og derefter at virke paa bedste maate for at utføre vore gode bestemmelser i det daglige liv.

Mange har den slemme vane at ville utsætte deres arbeide eller religiøse anliggender til en anden gang, men vi vet jo ikke om morgendagen vil oprinde for os, og vi burde derfor ikke uten gyldig grund opsætte til imorgen det som vi kan gjøre idag. Tiden iler raskt fremad, den stanser ikke for noget, men efterlater enkelte av de vigtigste tildragelser i erindringen, enten de er glædelige eller det motsatte. La os nu stille et spørsmaal til os selv, paa hvilken maate kan vi bedre vise vor taknemmelighet til Gud end ved en nyttig anvendelse av vor tid og vore talenter? La en mand ha rigdom og overflod, la ham bo i prægtige paladser, men dersom han ikke foretar sig noget hverken til forfremmelse av sig selv eller sine medmennesker, er han ganske unyttig i samfundet.

Profeten Joseph Smith sa: «Menneskene kan ikke frelses i uvidenhet.» Vi kan ikke ta vort gods og guld med os, naar vi dør, men vore kundskaper og intelligens vil følge med, ingen kan berøve os disse. Om vi gjør alt som staar i vor magt for at utvikle vore sjælsevner vil vi sikkert bli lønnet for vore bestræbelser, det vil være skatter oplagte i himmelen, som møl og rust ikke kan fordærve. Kundskap er magt, la os derfor tragte efter visdom og kundskap ved enhver given leilighet. Hvor ofte angrer ikke menneskens deres forbigangne liv og ønsker at de kunde leve det om igjen, men dette er jo en umulighet. Lykkelig er den som kan se tilbake paa den svundne tid med glæde og tilfredshet. Vi har i vore daglige omgivelser mange eksempler paa god og daarlig anvendelse av tiden. La os dra fordel av andres erfaringer saavelsom av vore egne, og erindre

HISTORIAN'S OFFICE LIBRARY
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
17453

at de flittige og opmerksomme elever naar maalet, mens de sløve og likegyldige altid kommer til at staa tilbake.

La os erindre det gamle ordsprog: «Tid og strøm venter ikke paa nogen.» Hvor sande er ikke disse ord. Barndoms- og ungdomstiden er vort livs foraar. Likesom blomstene paa marken fremskyte deres spæde spirer ved vaarsolens varme straaler, de knoppes, blomstre, visne og dø, saaledes ogsaa med vort liv. Vi likesom blomstene — knoppes i barndommen, blomstrer i ungdommmen, visne og dø naar høstvindene faar overhaand over os. Livets aften oprinder og vi findes ikke mere i denne tilværelse. La os arbeide mens solen skinner, og altid erindre at nyttig virksomhet medfører baade tilfredshet og glæde.

Der har aldrig vært en periode i de Sidste Dages Helliges historie naar utsigtene har vist sig mere lovende end de er for nærværende. Man kan tydelig se at Gud har utrakt sin haand i den hensigt at opfylde mange av sine profetier, som var uttalte ved hans hellige profeters mund angaaende dette siste dages store og herlige verk. Vi vet at Gud er en levende Gud, at han vaaker over og velsigner sit folk, som har kundskap om hans aabenbarede evangelium, samt tro paa hans forjættelser, de nyte fred og fremgang og glæder sig i det vidnesbyrd som de har erholdt, de bereder sig for fremtidens tildragelser og er beskjæftigede med at utføre et arbeide, der ikke alene vil frelse dem, men ogsaa bringe frelse til myriader av mennesker som døde uten kundskap om sandhetens evangelium. Disse ordinanser utføres daglig i flere av Herrens templer, alt ifølge Guds aabenbaringer til sine tjenere.

I forbindelse med disse faa betragtninger over det svundne aar ønske vi alle «Morgenstjernen»s læsere et rigtig «godt nyt aar!» Maa fred, lykke og Guds velsignelse bli eder tildelt i alle ædle og retfærdige foretagender, og maa eders høieste ønske være at tjene Gud og holde hans bud. *Aug. S. S.*

HISTORIAN'S OFFICE LIBRARY
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Hvad er grunden hvorfor denne kirke er oprettet?

Av ældste *Emil Evensen*, Narvik.

«Se de dager kommer, sier den Herre Herre, da jeg vil sende hunger i landet, ikke hunger efter brød og tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord. Og de skulde vanke hit og dit, fra hav til hav, og fra norden og til østen; og de skulde løpe omkring for at søke efter Herrens ord, og de skulde ikke finde det.» Amos 8 : 11—12.

Som et ledd i Frelserens mission bør nævnes organisationen av det samfund, som senere hen under «den nye læres» forkyndelse blev kaldt «Nazaræerens Sekt».

Det bør bemerkes at denne lære var forkyndt tusener av aar iforveien, og at de samme optagelsesbetingelser og de samme gaver, kræfter og velsignelser, som i saa rikelig grad utøstes i den utdeling, hvori Frelseren var den personlige leder, som Guds søn i kjødet — ogsaa findes anført som gjældende dengang Israels barn blev døpt til Moses i skyen, og dengang evangeliet blev forkyndt av Noah for et ugudelig og forhærdet folk, «men ordet som de hørte, hjalp dem ikke,» sier forfatteren av Hebræerbrevet, «fordi det ikke blev forenet med dem i troen.»

Med hensyn til Jesu Kristi Kirke, da er det bekjendt, at den var bygget paa «apostlenes og profetenes grundvold», og at dens stifter, Jesus Kristus, var «hovedhjørnestenen».

Den udmerkedes ellers ved mange andre embedsmænd, og alle disse var indsat — ikke bare foreløbig, som det falskeligen blir fremholdt i vore dager — men skulde vedbli indtil de hellige naadde den fuldkomne enighet i troen, som neppe vil indtræffe, før vor salighets motstander, djævelen, er ryddet avveien, og før Jesus Kristus som konge vil personlig regjere over sit folk.

Apostelen understreker det faktum, at der kun er — én Herre, én tro, én daab, én Gud og alles fader, og at «de som forkyndte noget andet evangelium end det, som var forkyndt av ham, skulde vorde forbandet.»

Der var mange, allerede paa apostlenes dager, som forsøkte at «indføre fordærvelige sekter og negte den Herre, som dem kjøpte,» men de hellige fraraadedes at ha noget med slike at gjøre og blev opmuntret til at holde ved i den tro som engang var overantvordet de hellige, og staa fast i evangeliet, som vilde gjøre dem sikker i troen paa deres frelser.

I en opreven tid som vor, hvori verden er fuld av sekter, kirkesamfund og lærdomssystemer, burde man bemerke sig de uttalelser, som er fremkommet baade av Paulus, Peter og Judas, hvori disse sterkt fordømmer de «misfornøiede», som ikke var tjent med det samfund Frelseren organiserte, men maatte for vindings og andre usunde formaals skyld danne sig egne sekter og «ta sig selv lærere i hobetal, eftersom det kildret deres øren.»

«Over dem er dommen alt længe beredt, og deres fordærvelse slumrer ikke,» sier Peter.

Forfølgelsen mot de hellige tiltok sterkt efterhaanden som romernes magt vokste. Den tid hvorom Paulus klart uttrykker sig, da «fordærvelsens søn skulde faa overhaand og sætte sig i Guds tempel og utgi sig for Gud», var allerede forhaanden, og de trofaste som stred tappert for sit vidnesbyrds skyld, maatte gjennemgaa mangehaande pinsler og prøver, fordi de negtet at bortsværge sig fra Jesu Kristi Kirke og avstaa fra troen paa hans navn.

«Den tid skal komme, at enhver som ihjelslaar eder, skal mene han viser Gud en dyrkelse.»

Kristenforfølgelsen antok former av en saadan karakter og omfang, at kirken — som av Aabenbareren er kaldt «Kvinden» — «blev drevet ut i ørkenen». Dette indtræf, bevirket opfyldelsen av de mange forutsigelser angaaende utryddelsen av kirkens embedsmænd, og dermed en inddragning av den fuldmagt, som Kristus personlig hadde git sine repræsentanter.

Den katolske kirke som paastaar at ha autoritet fra Gud, kan dog neppe være eier av nogen saadan, da det er bevist at den er selvbestaltet, og derfor ikke av mere værdi end de øvrige sekters, hvis fremkomst skyldes rene tilfældigheter.

«Se mørket skjuler jorden, og dunkelhet folkene» sier en av de gamle profeter; og unegtelig har dette været tilfældet gjennem den vildfarelsens og autoritetsløse æra som indtraadte med apostlenes og de helliges utryddelse. Sikkerligen passer profetens forutsigelse paa denne tid, da der «skulde bli hunger i landet efter at høre Herrens ord, og de skulde løpe omkring efter det og ikke finde det.»

Det fortælles fra autorativt hold, at det endog var forbudt lægfolk og menigmand at læse de hellige skrifter, hvorfor? Netop fordi avvikelsen fra Jesu og apostlenes lære var saa stor at den straks vilde bli øienfaldende, og en saadan opdagelse fra menigmands side vilde ha store konsekvenser fra det regjerende kirkepartis vedkommende, der angivelig var traadt i den oprindelige kirkes sted under foregivende av at være iklædt den magt og myndighet som Frelseren gav Peter og de andre apostlene. Unegtelig kan profeten Esaias's ord anvendes, og var sikkert ogsaa uttalt om denne tid, idet han sier: «Ti landet er besmittet for dets indbyggeres skyld; ti de har overtraadt lovene, forvendt skikkene og gjort den evige pakt til intet.» Es. 24: 1—5.

Mosheim sier i sin kirkehistorie, omhandlende det andet aarhundrede: «De kristne biskopper indstiftede nye kirkelige ceremonier, for derved at vinde jøders og hedningers yndest. Som en følge derav hadde de kristnes ritualer og anordninger selv paa den tid, likhet med hedenske mysterier. Den kristne religions enkelthet og ædle karakter taptes, eller idetmindste forringedes, da disse filosofer forenede deres dogmer med dens lærdomme.»

I forbindelse hermed bør citeres hvad en av vor nyere tids bekjendte mænd paa reformationens omraade, John Wesley, sier: «Aarsaken hvorfor de aandelige gaver ikke længere eksisterer i den kristne kirke er fordi kjærligheten er blit kold i mange, og, de kristne er atter blit hedninger og *har kun de døde formularer tilbake.*»

Det er værd at bemerke sig at mænd som Luther, Calvin, Wesley m. fl. har været opmerksomme paa de forhold som indtraadte ved Romerkirkens knusende diktatur, og at utryddelsen av de oprindelige kristne be-

virket et fuldstændig frafald fra Frelserens lærdomme og det evangelium, hvorom Paulus vidner, idet han sier, at han ikke «skammer sig ved Kristi evangelium, da det er en Guds kraft til saliggjørelse for hver den som tror.»

Vi skylder i sandhet reformationens banebrytere usigelig meget. Det krævet aandsnærværelse, en uovervindende kraft, og fremforalt et usvækkeligt mot til at bryte med den tids traditioner og overtro, hvormed Luther brøt, dengang han aapnet kampen mot den flom av avladsbreve og andre pavelige resolutioner som fløt ut fra Rom.

Men var Luther iklædt med himmelsk fuldmagt til at gaa ut og forkynde evangeliet og administre dets ordinanser?

Man savner til idag vidnesbyrd herom, og der er saavidt vides, heller ingen anden av reformationens mænd som har erklært at være beskikket ved englesendelser eller andre aabenlyse himmelske tilkjendegivelser likesom tilfældet var med den bibelske tids profeter og evangeliske budbærere.

Der spørres: «Hvorfor er denne kirke, som vi tilhører, under benævnelsen Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige, oprettet?»

Naar verden er saa fuld av sekter og samfund, hvorfor saa ikke nøie dere med de som er og bekjende dere til et av dem?»

Vi indrømmer at spørsmaal som disse er berettiget, men vi ønsker at henlede opmerksomheten paa det faktum at denne kirke er *ikke* oprettet for at sætte en «ny klut paa et gammelt klædebon» eller som ny vin, der heldes paa gamle læderflasker. Vi vidner som Paulus, idet han sier: «Jeg bevidner eder brødre, at det evangelium som er prædiket av mig, er ikke menneskelære; ti hverken annammede, ei heller lærte jeg det av noget menneske, men ved Jesu Kristi aabenbarelse.» Gal. 1: 11, 12.

Denne kirke er ikke oprettet i likhet med mange andre, for at raade bot paa forskjellige misdannelser eller forkjerte lærdomme inden vort rikt forgrenede sektsystem, og er derfor ikke et tillæg til de øvrige.

Dens organisation skyldes himmelske aabenbaringer, basert paa den kjendsgjerning at verden manglet fuld-

magt til at handle i Herrens navn, og fordi den var avveket fra Jesu lære, og som Wesley sier, «kun hadde de døde formularer tilbake».

Forholdene ved begyndelsen av den tid, der utgjør en vigtig epoke i denne kirkes fremkomst, karakteriseres bedst gjennem Herrens ord til den oprigtige og sandhetssøkende unge mand Joseph Smith: «De dyrker mig forgjæves, idet de lærer saadanne lærdomme der er menneskers bud.»

Denne erklæring gjaldt samtlige sekter og kirker og fritok ingen.

De fleste, for ikke at si alle, forkastet troen paa aabenbaring, uagtet Frelseren med tydelige ord uttalte, at «hvo som mig elsker, skal elskes av min Fader, og vi skal komme og aabenbare os for ham.»

Hvis forholdet mellem himmelen og os altid er godt, vil den staa i en intim forbindelse med os, likesom forholdet altid burde være mellem en far og hans barn.

Vær forvisset om, kjære læser, at vor alvise og algode Fader aldrig svigter os, og aldrig ophører med at gi os den fornødne undervisning paa veien gjennem vor livsvandring.

Men det er mulig at denne undervisning kan avbrytes, hvis menneskene avviker fra Herrens vei, og vælger sine egne meninger fremfor Herrens. Denne avbrytelse fandt sted, dengang menneskene indførte «fordærvelige sekter» og tok sig selv lærere i hobetal eftersom det kildret deres øren.»

Men forbindelsen maatte opløses, og den er atter etablert, idet Herren har oprettet sin oprindelige kirke paany, og iklædd mennesker med sandhet og retfærdighet.

Trods avvikelsen fra Kristi lære, — hvilken avvikelse har indhyllet jorden med et mørkhetens slør, uttalte dog vor Frelser at «dette rikes evangelium skal prædikes i den ganske verden til et vidnesbyrd for alle folk, og da skal enden komme.»

Med faa ord: Denne kirke er oprettet som en guddommelig utrustet forløper før Jesu Kristi andet komme, og lik Johannes den døpers formaning lyder dens rop ut til alle mennesker! «Omvender eder, ti himmerikes rike er nær.»

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Kunde alle Roms vismænd ha tolket følgende depesche til Julius Cæsar, dersom den var git i profetisk syn: «Sebastopol blev rømmet inat efter at ha utholdt et tre dagers bombardement og en djævelsk ild.»

Indskrænker vi utsigten til to eller tre aarhundreder, hvad kunde da Oliver Cromwell, med bistand av hele det britiske parlament, ha gjort ved en profetisk aabenbarelse av en enkelt dagbladsartikel, skrevet i forveien for at underrette dem om, at tre kompanier soldater kom ned iaften fra Berwick til Southampton med et bestemt jernbanetog, som gik med en hurtighet av 54 mil i timen, iberegnet stoppetiden, og blev indskibet straks efter ankomsten. Flaaten stak i sjøen ved middagstid med en sterk storm blæsende like stik imot fra sydvest.» Den del av denne artikel som blev forstaat, vilde ansees for at være umulig og den uforstaaelige del derav endnu mere urimelig end alle «Aabenbaringens» mystiske symboler.

Det vilde være nødvendig at ledsage den med en fuldstændig profetisk historie om dampmaskinen, dampskibsfart og jernbaner, før de kunde komme til forstaaelse av den.

Verden har antat Guds symboler for aartusener tilbake, og det er forsent idag for skeptikere at bespotte tankens love og talens form. Davids profetiske salmer, Esaias' himmelske lovprisninger, Ezekiels herlige symboler, Salomons sirlige ordsprog og Frelserens yndige lignelser vilde bli fortalt og beundret tider efterat Parkers, Newmans, Carlyles og Emersons omtaakede abstraktioner er forsvundet fra jorden. De bibelske symboler paa lidenskapens tørst, mordets blod, tugtelsens ris, jernsceptret, vredens ild, retfærdighetens sverd og forsynet vilde fotografere deres lekser paa erindringens flate, mens den «positive filosofis» taaker flyter upaaaktet forbi til forglemmelsens land.

De profetiske symboler er tydelige nok til at bli forstaat, efter at de er gaat i opfyldelse; men før dette er

de dunkle nok til at vildlede videbegjærligheten. Hadde de været skrevne saaledes, at de fuldt ut kunde fattes i forveien, vilde de ha været i motstrid med menneskets fri handel og vandel ved at foraarsake deres egen opfyldelse. De skjuler fremtiden tilstrækkelig til at la mennesket føle sin uvidenhet; de aabenbarer nok til at bibringe tro paa Gud, som regjerer fremtiden.

Guds profetier er ikke alene hans forutsigelse om noget, som sikkert vil indtræffe engang i fremtiden, men over hvilket han ingen kontrol har, — likesom en astronom forutsier en solformørkelse, som han hverken kan fremskynde eller forhindre, — men det er aabenbaringen om en del av hans hensigt med denne verdens anliggender for at vise, at Gud og ikke mennesket er dets regent. Vantroen føler kraften av denne aabenbarelse av Gud i hans ord, men drives til enhver mulig benegtelse av kjendsgjerningen. De føler instinktmæssig, at Bibelens profetier er langt mere end blotte forutsigelser. De vil heller begave ethvert menneske paa jorden med den kraft at kunne forutsi fremtiden end indrømme Gud den magt at regjere over nutiden, hvilket disse profetier gjør fordringer paa. Som følge herav ser vi at de ofte tar tilflugt til «medier» og sandsigere av forskjellig slags.

Skriftens profetier er ofte forutsigelser, som baade er enestaaende og uten like. Nationer kan ikke gaa til grunde, før de er opvokset til nationer; riker kan ikke ødelægges, før de er blit samlet. Babylon, Ninive, Damaskus og Tyrus var opvokset og hadde florert i et tusen aar, da Jonas, Mika, Hoseas og Esaias uttalte deres dom over dem. Paa den tid hadde ikke menneskene set et rike bli ødelagt. Ved at ta den forbigangne tid i betragtning kunde de ikke vente andet end lykke og velfærd med hensyn til deres steder; ikke destomindre forutsa profetene disse byers ødelæggelse, som paa den tid var nationenes hovedsteder, mer folkerike end Amerikas paa nuværende tid og i besiddelse av bygninger, som nu ligger i ruiner, men hvis skue anses som tilstrækkelig erstatning for faren og risikoen ved en titusen mils lang reise. Enhver kirke, forsamlingssal, skolebygning; ethvert teater og hospital i

Salt Lake City kunde med lethet ha været indrettet paa Belustemplets grundvold. Paa dets første etage var der plads for hele Utahs voksne befolkning, mens de tiloversblevne syv etager endnu vilde ha været aapne for Babylons indvaanere. Da profetene skrev deres forutsigelser, var der byygget mure rundt Babylon paa 350 fots høide, brede nok til at seks vogne kunde kjøre paa dem ved siden av hverandre. Fra dets hundre kobberporte utgik armeerne, der traatte menneskenes frihet under føttene og overgav deres liv til en despots nik, som lot dræpe hvem han vilde, og lot leve hvem han fandt forgodt at la leve. Indenfor deres mure var der samlet forraad for tyve aar, og verden trodde ikke, at nogen fiende kunde træde indenfor dens mure. Ikke destomindre uttalte Guds profeter en ødelæggelses dom over den like saa omfattende som hovmodet og ugudeligheten, der foraarsaket den. Tyrus, Asiens London, skulde bli til et sted, hvorpaa fiskegarnene utbredes. (Ezekiel 16, 5.)

Den vantro Bolney sier: «Dens handel er svundet ind til et ubetydelig fiskeri;» men selv det indbefatter nogen faa bosittende indbyggere. Rabba i Ammon skulde bli til græsgange for kameler og leirplads for faar. (Ezekiel 25,5). Lord Lindsay beretter, at han «kunde ikke sove, omgit av dens ruiner, paa grund av faarenes bræken i faarefoldene og kamelernes bræken fra ruinene.» Faarefoldene kræver deres arabiske eieres nærværelse, som maa opslaa deres bolig nær dens ruiner. Men ødelæggelse, ensomhet og fuldstændig overlatelse til ørkenens vilde dyr er den tydelig forutsagte dom over den gamle verdens stolte hovedstad: «Og Babel, rikenes krone, kaldæernes herlige prydelse, skal bli, som da Gud omkastet Sodoma og Gomorra. Den skal i evighet ikke reise sig, og den skal ikke beboes fra slegt til slegt, og ingen araber skal opslaa telt der, ei heller hyrder la kvæg ligge der. Men ørkenens vildt skal ligge der, og deres hus skal være fulde av hylende dyr, og strudser skal bo der og skovtrolde springe der. Og ulve skal tute mot hverandre i de forladte huser og drager i de lystige paladser.» (Esaias 13, 19.—22.)

Enhver reisende bevidner opfyldelsen av denne forun-

derlige forutsigelse. «Det er en øde, ubebodd ruin,» sier Mignon, som, endskjønt han var fuldt bevæbnet og ledsaget av seks arabere, ikke ved nogensomhelst belønning kunde bevæges til at tilbringe natten blandt dens ruiner paa grund av den frygt, han næret for onde aander. Saa fuldstændig er denne profeti blit opfyldt. «Ingen araber skal opslaa sit telt der.» Den samme røst som samlet kamelene og kvægflokkene i Rabbas paladser, sammenkaldte en slags beboere for Babylons paladser. Rabba skulde bli en faarefold, Babylon et menageri for vilde dyr, en meget betydelig forskjel og meget usandsynlig. Allikevel lot en av de persiske konger, efterat den var blit ødelagt, dens mure istandsætte og forvandlet den til et utstrakt jagtgebet og fyldte det med alle slags vilde dyr, og indtil denne dag uthyle apene fra Stillehavsøene og løvene fra Afrikas ørkener deres vidnesbyrd om sandheten av Guds ord. Det er kun faa aar siden, at sir R. K. Porter og dr. Rich saa to majestætiske løver i ruinene av paladset.

Hvis nationer utvælges som eksempler paa guddommelig retfærdighet, viser de sig at være likesaa forskjellige som deres sentenser, av hvilke ikke to er lik hverandre. Bedækkende et flaterum saa stort som fra Newyork til San Francisco og med like saa stor forskjel paa klimaet som i landene mellem Kanada og Kuba, befolket med mennesker av enhver farve og enhver egenskap, fra negeren, trællenes træl, til bygherrene av kolosseum og pyramidene. Profetiene beskriver i deres egne uttryksfulde symboler nationene, uagtet de ikke er grundlagte, og konger som endnu ikke er fødte, og som uten at vite det skal utøve Guds domme. De forutsier tillike over tredive staters fremtid.

Dersom en profet vilde erklære at New York skulde bli ødelagt og bli til et litet fiskerleie, at Filadelfia skulde bli en sump og aldrig bli bebodd, at New Orleans skulde bli en tør, ufrugtbar ørken og Chikago fuldstændig fortæret av ild og aldrig gjenopbygget, at oplysning og kundskap skulde forsvinde fra Boston og ingen reisende passere gjennem den mer, at Ny-England skulde bli den laveste av nationene og ingen indfødt amerikaner nogensinde bli Unionens præsident, men at det skulde bli et bytte for de

mest barbariske stammer, at russerne skulde træ Washington under føttene i et tusen aar, men at Gud vilde bevare Pittsburg og Salt Lake City midt under ødelæggelsen — dersom alle disse ting skulde finde sted vilde da noget menneske vove at si at profeten talte ved menneskelig kundskap eller efter menneskelige boregninger, at han ikke var inspirert ved Guds aand.

Dette var karakteren av profetiene angaaende oldtidens største nationers geografiske, politiske, sociale og religiøse stilling.

Ved fortidens maate at føre krig paa var Ægypten et av de land som lettest kunde forsvares i verden. Begrænset som det var mot syd av de høie berge, mot øst av det Røde Hav, mot vest av den brændende ørken, var det istand til at forsvare utmundingen av dens flod ved hjælp av en stor flaate og til hvert aar at drukne en angripende fiende ved Nilens oversvømmelse. Ægypten hadde ikke alene vedlikeholdt uavhængighet, men hadde utvidet sine erhvervelser i et tusen aar. Det hadde bibragt den halve verden lærdom, kunst, videnskap og religion og opnaadde dog først høiden av sin berømmelse og utstrækningen av sin indflydelse mange aar efter at profetiene blev uttalte imot det. Allikevel var der profetert:

«Og jeg vil gjøre strømmene tørre og sælge landet i de ondes haand og ødelægge landet og dets fylde ved fremmedes haand, jeg Herren, jeg har talt det. Saa sier den Herre, Herre: ja, jeg vil tilintetgjøre avgudsbilledene og la dem forsvinde fra Noph, og der skal ikke ydermere være en fyrste i Ægyptens land.»

Den vantro Volney beretter saaledes opfyldelsen av disse forutsigelser:

Saadan er staten Ægypten. Berøvet sine naturlige eiendomme for tre og tyve aarhundreder siden har den set frugtbare marker sukcessivt bli et rov for perserne, makedonierne, romerne, grækerne, araberne, georgianerne og tilsidst for tyrkerne. Mamelukkerne kjøptes som slaver og indøvedes som soldater, men snart anmasset de sig magten og valgte en leder. Dersom deres første grundlæggelse er en forunderlig begivenhet, er deres vedvarenhet ikke

mindre merkværdig; de blev efterfulgte i deres pladse av slaver, brakte frem fra deres oprindelige land.» (Volney's Travels, Vol. 1, Page 74).

Gibbon, en anden vantroende beretter: «De mest fremtrædende sultaner fra de baharidiske og beyitiske dynastier var selv forfremmet fra tartariske og circassiske stammer, og de fire og tyve beyer eller militærchefer er stedse blit efterfulgte, ikke av deres sønner, men av deres tjenere.» (Decline and Fall, chap. 59.).

Det er nødvendig at paaminde læseren om, at avgudsdyrkelse er utelukket fra Ægypten. Hverken de nominale kristne ægyptere eller muhamedanerne tillot avgudsbilleder iblandt sig. Flodene er tillike ved at uttørre. Paa en dags reise vil man ved Nilens Delta passere firti uttørrede vandstrømme, og den reisende maa føre vand med sig, naar han besøker de ruinerte byer, gjennem hvilke grækernes og romernes flaater engang fløt. (Forts.)

Smaapluk.

Til indtægt for fattige søskende i Tyskland hadde Kristiania gren arrangert en koncert onsdag den 6. december.

Broder Gara Guly fra Berlin, som i ca. 1 maaned har opholdt sig i Kristiania, spilte paa sit «Taragato-instrument», likesom der ogsaa var violinsolo av hr. Hass og fløitesolo av broder Aksel Nylander samt sang av koret.

Der indkom ved koncerten og tilskud fra de øvrige foreninger inden grenen kr. 450,00. For disse blev der kjøpt en check paa 565,274 mark, som er blit oversendt præsidenten for Berlins konferanse.

Ca. 200 søskende i Berlin har nydt godt av denne indsamling i form av matvarer samt klær, hvorfor de paa hjerteligste takker sine norske søskende.

Den kloke er langsom i sin tale og hurtig i sin handling.

Nytaarskvad.

Mel.: Blomstre som en rosengaard.

Tiden ruller stadig frem,
Intet kan den stanse,
Ingen vaaben haver klem
Mot dens haarde lanse,
Og vi merker at dens tand
Gnager sterkt paa kvinde, mand,
Saa tilsidst den seirer.

Aaret som os har forlatt,
Gav av minder mange,
Som endnu jo lyder mat,
Lik de fjerne sange.
Mange tunge sorgens bud
Spredtes rundt i verden ut,
Fulgt av suk og klage.

Mangt et øie lukket blev
I den tause slummer,
Vemods taarer frem det drev,
Bragte sorg og kummer;
Og enhver saa vel forstaar,
At vi med hver dag og aar
Nærmes livets aften.

Aaret sikkert ogsaa gav
Mange kjære minder,
Som paa tidens store hav
Ei saa let forsvinder,
Men paa livets trange sti
Vil os ofte glæde gi,
Naar vi dem erindre.

Tak til ham, som har al magt;
Han med kjærlig øie
I forsvundne aar holdt vakt
Naadig fra det høie.
Derfor vi det nye aar
Hilser haabfuldt, mens vi gaar
Freidig det imøte.

Sikkert fører i sit skjold
Aaret som vi møte,
Bak dets høie, dunkle vold
Ei blot drømme søte;
Men paa Herren stoler trygt,
Ingen grund der er til frygt,
Naar paa ham vi haabe.

Om end prøvelser og savn
Dette aar skal give,
Tro kun for vort sande gavn
Alt tilsidst vil blive.
Gud er kjærlig, øm og god,
Men sit folk han prøve lod
I forsvundne tider.

Vær barmhjertig, kjære Gud,
Med dit folk paa jorden!
Maa din sandhet spredes ut,
Mange frelste vorden,
Og maa lykke dette aar
Følge dem, som fremad gaar
Paa Guds vei til frelse!

Aug. S. Schow.

INDHOLD:

1. Ved aarsskiftet 1
2. Hvad er grunden hvorfor denne kirke er oprettet? 5
3. Filosofien av evangeliet . 10
4. Smaapluk 15
5. Nytaarskvad 16

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.

Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.